

MONAKO 2003

Ani nevím jak a byl jsem v Monackém knížectví. Nad Monakem jsme byli v půl čtvrté ráno. Byl to hraniční přechod mezi Francií a Itálií. Jmenuje se Krásná vyhlídka. A dole pod námi svítilo pohádkové knížectví Monako. Krásně nasvícené třídy, Kasino i knížecí palác. Od hranic s Itálií k Monaku je to 6 kilometrů francouzským pobřežím. Sjíždíme serpentinami a já na směrovkách čtu Monaco či Monte Carlo. Najednou z tmavé Francie se ocitáme v osvětlených ulicích. Tak to už je Monako? Nikde nebyla vyznačená hranice, ani vlajka na stožáru, prostě nic!

Jak se později dovídám, Monako je smluvním protektorátem Francie. To znamená, že pokud vládnoucí rod Grimaldiů vymře po meči, bude Monako začleněno do Francie. Teď je samozřejmě s Francií spojeno v celní unii a s Evropskou unií v měnové unii. Od roku 1962 vydávalo Monako vlastní monacký frank (pouze mince), který je nyní nahrazený evrem. Je pěkné, že Monako má vlastní evro mince (rubovou stranu).

Tak se proplétáme stísněným prostorem: mnoho silnic, tunelů, podjezdů a nadjezdů, neboť Monako má v současné době rozlohu 1,95 km². O 0,5 km² rozšířilo své území na úkor moře. Dojeli jsme pod Monackou skálu, na které se nachází město Monaco. Ve skále pod Oceánografickým muzeem je vyhloubené parkoviště. Jelikož v celém Monaku je klid a ticho, dospíváme do ranního úsvitu tam.

Vstáváme do nádherného rána, po schodech vycházíme k amfiteátru v Antoine pevnosti. Odtamtud jdeme k Oceánografickému muzeu. Kniže Albert I. založil v roce 1899 toto muzeum. Dlouholetým vedoucím tohoto muzea byl kapitán Cousteau. Jelikož jsou časně ranní hodiny, muzeum je zavřené a jeho prohlídce budu muset věnovat některou ze svých příštích cest. Okolo muzea je překrásná zahrada Svatého Martina se sochou zakladatele Oceánografického muzea. Cesta nás vede ke katedrále Svaté Barbory, která svou bělobou nádherně září. Uvnitř je chórový ochoz, v němž jsou pohřbíváni monačtí knížata a je zde i

hrobka princezny Grace. Denně sem kniže nosí čerstvé květy. V ten čas je katedrála zavřená a on v tichu a osamocení rozjímá nad hrobem své ženy.

Starými úzkými uličkami jsem došel na náměstí před knížecí palác. V 8.00 ráno zde bylo liduprázdno a mohl jsem si tudíž velmi dobře palác z vnějšku prohlédnout. Jedná se

opravdu o honosný palác. Aby ne. Vždyť Monacké skále se říká Zlatá, neboť ekonomika Monaka dopřává obyvatelům i knížecímu rodu.

Z velké rampy, která vede od paláce do přístavní čtvrti La Condamine se nám naskytá krásný pohled na Monte Carlo a celou stráž, na které se rozkládá Monako. V přístavu u bazénu Rainiera III. se vždy od roku 1929 rozburácí motory a je odstartovaná Velká automobilová cena Monaka, která je považovaná za nejhezčí a nejpozoruhodnější z celého světového mistrovství. Jenže v době konání Ceny je tato rampa zakrytá vlnitým plechem, takže divákovi nezbyvá nic jiného, než si koupit lístek na tribunu.

Prošli jsme se jachetním přístavem, kde kotví nejlepší světové jachty a ocitli jsme se v další slavné čtvrti městského knížectví, a to v Monte Carlu. Monte Carlo je vyhlášené hlavně Kasinem a luxusními hotely. Zde musím však podotknout, že přes svou exkluzivitu není Monako jen rájem

bohatých. Kníže si přeje, aby Monako bylo dostupné všem turistům, takže i zde se dá levně najíst a ubytovat.

Do Kasina je možný vstup v dlouhých kalhotkách a se zakrytými rameny k hracím automatům. Pokud chcete vidět interiéry heren, musíte mít společenský oděv, pak je možný

vstup a prohlídka herních sálů, nemusíte propadnout hazardu, můžete si jen prohlížet výzdobu a načerpávat atmosféru radosti i smutku hráčů. Jelikož nejsem hráč a spíš dám přednost dobrému jídlu, vrátil jsem se do přístavu na snídani.

V Monaku jsou dvě městské pláže, a je tedy možno Monako považovat za mořské letoviště. Pláže se nacházejí ve čtvrti Larvotto na východě Monaka. Tato čtvrť je kulturním, turistickým a rekreačním centrem knížectví.

Než koupání v moři nám zajímavější přišla prohlídka knížecího paláce a střídání knížecí gardy. V 10 hodin už bylo prostranství před palácem plné turistů. Avšak v paláci nás bylo poskrovnu. Prohlídka je muzeální, to znamená bez průvodce. Avšak u vchodu dostanete audio průvodce. Asi palác navštěvuje málo Čechů, neboť v češtině tento zvukový průvodce není. Kdo umí jazyky, vybere si z francouzštiny, angličtiny, němčiny, ... Ale také z ruštiny či polštiny. Volili

jme bratrský jazyk, a to polštinu. Bez problémů jsem výkladu rozuměl, a to jsem nikdy polštinu nestudoval a dokonce jsem nikdy Polsko nenavštívil. K vidění je Herkulova galerie na krytém ochozu paláce, klenby jsou vymalované janovským malířem Oraziem Ferrarim.

Další sály, které si návštěvník může prohlédnout, jsou zařízené ve stylu zámku. Nejhonosněji vzhlíží Trůnní sál, kde se 18. dubna roku 1956 konal světský sňatek knížete Rainiera III. a princezny Grace, jež byla původně hollywoodskou filmovou herečkou. Kníže se velmi pečlivě věnuje svému nevelkému knížectví. Je to poznat nejen z procházky státem, ale i z trůnu, který je již značně ošoupaný a omšelý a určitě by přivítal práci čalouníka. Po shlédnutí reprezentativních salónů je možné ještě v paláci navštívit Muzeum napoleonských památek a Archív knížecího paláce se sbírkou monackých mincí. Kdo chce mít na památku monacká evra, měl by do paláce zavítat, neboť tam jsem po zaplacení nevelkého vstupného a rozměnění bankovky získal mince s portrétem knížete.

Když jsme vyšli z paláce, bylo náměstí už plné turistů. Upozorňuji, že výměna gardy probíhá každý den v 11.50, takže kdo přijde ve 12.00, už nic neuvidí. Slavnost střídání gardy trvá 10 minut. Od 11.30 však neseženete už vhodné místo k dívání se. Monacká policie je důsledná a nikomu nedovolí vejít v ohrazený prostor. Pouze malým dětem dovolí si sednout na zem před provazy. Policista obchází dav a bere si děti za provaz, aby ony mohly lépe vidět tu parádu.

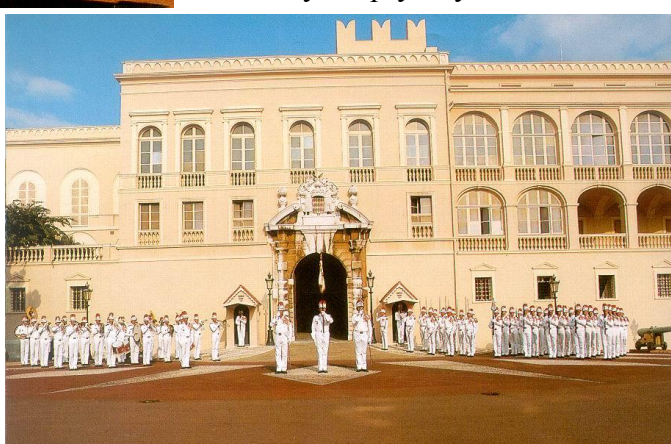

Za zvuků bubnů a trubek napochodovala garda přes celé prostranství ke knížecímu paláci a po nezbytných hlášeníh došlo k výměně stráže. Byl všední den, a přesto všude bylo mnoho lidí. Proto doporučuji zaujmout strategická místa už v půl dvanácté.

Garda vzniká z veteránů vatikánské Švýcarské gardy, proto nevidíte švarné hochy, ale zralé muže v bílých uniformách s červenými prýmký – tradiční to

národní barvy Monaka. V zimě mají uniformy černé. No a to byla poslední atrakce Monaka, kterou jsem viděl. Botanické zahrady a ZOO si budu muset nechat na příště, neboť mě toto malé knížectví okouzlo natolik, že se sem hodlám vrátit.

Myslím na uplynulých deset hodin v Monaku, když od Oceánografického muzea sjíždím výtahem k parkovišti pod skálu. Ano, jak jsem napsal Monako, je ve svahu a pro lepší poznávání a cestování knížectvím, jsou ve svahu veřejné výtahy, samozřejmě zdarma.

Ted' ve dne si dávám pozor, zda uvidím monacko-francouzskou hranici. Vjíždíme v Monaku do tunelu směr Nice, no a když vyjedeme po dvou kilometrech z tunelu, jsme již ve Francii. Doufám, že až příště přijedu, bude Monako stále svěbytné, tak jak jsem je poznal dnes.